

(de Vos van Steenwijk.)

IX. vaststelling van de begroting van uitgaven van het Fonds voor de uitvoering van de Tiendwet 1907 (Staatsblad n°. 222) voor het dienstjaar 1914 (199);

X. aanvulling en nadere verhooging van het VId hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1913 (83);

XI. afwijking van de bepalingen der wet van 18 Juli 1890 (Staatsblad n°. 109), tot regeling der pensioenen van de mindere geëmployeerden enz., op daggeld werkzaam bij de inrichtingen van 's Rijks zee- en landmacht, ten behoeve van mindere geëmployeerden enz., op daggeld werkzaam bij 's Rijks werf te Amsterdam, die, in verband met de voorgenomen opheffing van die werf als inrichting van aanbouw en herstelling, zijn of zullen worden ontslagen ter zake van maatregel van bestuur (83);

XII. nadere wijziging van het VId hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1912 (208);

XIII. nadere wijziging van het VIIste hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1912 (176);

XIV. aanwijzing van de Posterijen, de Telegrafie en Telefonie als Staatsbedrijf (87);

XV. wijziging van het IXde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1912 (206);

XVI. aanvulling en verhooging van het tiende hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1912. (In 1912 betaalde premien ingevolge artikel 48a der Tiendwet 1907, Staatsblad n°. 222) (182);

XVII. verhooging en wijziging van de begroting der uitgaven van de Algemeene Landsdrukkerij voor het dienstjaar 1912 (193);

XVIII. wijziging van hoofdstuk V der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1912 (215).

Deze wetsontwerpen worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen;

XIX. toevoeging van de terreinen langs den Nieuwen Waterweg en het Scheur, thans deel uitmakende van de gemeenten 's Gravenzande en Naaldwijk, aan de gemeente Rotterdam (31).

De beraadslaging wordt geopend.

De heer de Vos van Steenwijk: Mijnheer de Voorzitter! Met uw welmeenen zou ik gaarne kortelijk de redenen uiteenzetten die mij beletten mijn stem aan dit wetsontwerp te geven. Waar de aanneming er van vaststaat, en ik mij geen illusiën maak omtrent de verwerping, doet het mij leed een oogenblik de Kamer daarmede op te houden, al is het mij bijzonder aangenaam, den eersten keer, waarop u mij het woord verleent in deze Vergadering, te spreken over een onderwerp waaraan geen enkel politiek atoompje kleef, dat van alle politieke smetten vrij is. Immers, de voordracht ligt geheel in de kleurloze zone, is ingediend onder verantwoordelijkheid van een Minister van rechts en wordt thans verdedigd door een Minister van links.

Ik stel voorop, dat de bestaande toestand aan den Hoek door niemand in bescherming wordt genomen; omnium consensu zijn ernstige bezwaren daaraan verbonden; er heerscht een misstand, voorziening schijnt geboden. Ook neem ik aan, dat uit een hygiënisch, politieel en commercieel oogpunt toevoeging van den Hoek van Holland aan Rotterdam aanbeveling verdient en dat de gemeente 's Gravenzande, die zich tot hertoe slechts gelegen liet liggen aan dat deel harer bevolking, dat zich meer uitsluitend bezighoudt met den

tuinbouw, daarmede geheel akkoord gaat. Ik twijfel er geen oogenblik aan, dat meer speciaal de Rotterdamsche handel, een groot publiek, een vitaal belang van Rotterdam, er ten eerste door zal worden gebaat. En waar dit het geval is, mag men, dunkt mij, spreken van een algemeen landsbelang, want de ondernemingsgeest en de energie van haar inwoners hebben, gesteund en geleid door een verstandig, krachtig, doelbewust gemeentebestuur, van Rotterdam een stad gemaakt, gelijk hier te lande geen tweede wordt aangetroffen, waarop geheel Nederland te recht trotsch is. De rijksmiddelen besteed om haar tot wereldhaven te verheffen waren dan ook wel geplaatst, wat nu niet precies getuigd kan worden van vele millioenen aan andere havensteden ten koste gelegd. Ik bewonder Rotterdam en ik kan u verzekeren, Mijnheer de Voorzitter, dat het mij steeds een voorrecht zal zijn tot wetgevend maatregelen te kunnen medewerken, die vermeerdering van den bloei dier stad beoogen.

En toch is het mij niet wel mogelijk aan dit wetsontwerp mijn stem te geven. En waarom niet? Omdat het voor mij vaststaat, dat, naar ons staatsrecht, aan de gemeente de volgende gedachte ten grondslag ligt: een complex, een agglomeratie van aan elkander gelegen gronden, aan wier samenwonende ingezetenen de behartiging is toebetrouwd van hun gemeenschappelijke, specifiek plaatselijke belangen. Ik druk op de woorden „samenwonende” en „plaatselijke”, want in het Voorloopig Verslag dezer Kamer wordt op blad. 1 gesproken van leden, die het wetsontwerp bestreden op grond dat het inbreuk zou maken op het tot dusverre in de Gemeentewet gehuldigde beginsel, dat een gemeente een complex van gemeenschappelijke belangen is. Van die bestrijders heeft de Minister natuurlijk ten deze gemakkelijk gewonnen spel, door in de Memorie van Antwoord er op te wijzen, dat Hoek van Holland en Rotterdam wel degelijk enkele belangen gemeen hebben; wat inderdaad ook voor tegenspraak niet vatbaar is. Doch dit belet niet — en het wordt door den Minister dan ook geenszins weersproken —, dat dit wetsontwerp rechtdraads ingaat tegen de gedachte der Gemeentewet, die zich aansluit aan geheel onze historie, dat een gemeente bestaat uit samenwonenden, die samen hebben te werken ter behartiging van de belangen, welke met hun samenwoning in verband staan, dat zijn eigen plaatselijke belangen.

Dit wetsontwerp bedoelt een op uren afstand gelegen grondgebied bij Rotterdam te voegen, ten gevolge waarvan twee groepen van ingezetenen bijeen worden gebracht, niet omdat zij samenwonen en dus gemeenschappelijke plaatselijke belangen hebben, want zij leven ver van elkander verwijderd, maar omdat hun respectieve woonplaatsen enkele andere belangen gemeen hebben, ondanks den afstand die haar scheidt. Dit nu, men moge het wenden en keeren hoe men wil, is m. i. in flagranten strijd met den geest der Gemeentewet, hoe schoon de resultaten, die men er voor Rotterdam van verwacht, ook mogen zijn. Al het water van de zee kan dat niet afwassen. Dat is mijn eerste grief.

De Minister van Binnenlandsche Zaken verkondigde ten deze trouwens een gansch andere, van de mijne geheel afwijkende, zienswijze.

Op 10 November l.l. zeide Zijn Excellentie in de Tweede Kamer in antwoord aan jhr. mr. de Savornin Lohman:

„Nu is de grondwetgever uitgegaan van de zeer juiste gedachte, dat de geschiedenis niet stilstaat en dat, waar nieuwe verhoudingen ontstaan, een gezonde ontwikkeling van het gemeentelijk leven alleen dan mogelijk is, wanneer datgene, dat bijeen behoort, ook gebracht wordt onder dezelfde rechtsgemeenschap. En dus, wanneer dat waar is, dan is het ook uit een theoretisch oogpunt — en dit is juist het oogpunt, van waaruit de geachte afgevaardigde het beschouwde — volstrekt onverschillig, of het gebied van de gemeenten een continuïteit vormt of niet. Waarom grenzen in den regel de gemeenten, die men vereenigen wil, aan elkander? Omdat de gemeenschappelijke belangen daar samengaan met de continuïteit van gebied. Maar het behoort ons volstrekt niet te verwonderen als wij zien dat dit in onzen tijd niet

31. Toevoeging van de terreinen langs den Nieuwen Waterweg enz. aan de gemeente Rotterdam.

(de Vos van Steenwijk.)

altijd zoo zal blijven en dat in onzen tijd, door de toename van de communicatiemiddelen, waardoor de afstanden veel minder beteekenis krijgen dan vroeger, toestanden kunnen ontstaan, waarbij men inderdaad gemeenschappelijke belangen heeft op gebieden, die niet aan elkander grenzen."

Dit laatste, Mijnheer de Voorzitter, ben ik met den Minister volkomen eens; alleen maar, de gemeentewetgever heeft ruim 60 jaar geleden aan een dergelijke wijziging in de maatschappelijke toestanden — meer het gevolg van de snellere dan van de vermeerderde communicatiemiddelen — zelfs geen oogenblik kunnen denken, en het gaat toch inderdaad niet aan te beweren, dat het „volstrekt onverschillig is of het gebied van de gemeenten een continuïteit vormt of niet". De gemeentewetgever immers heeft zich dat gebied eenvoudig niet anders kunnen voorstellen dan als een continuïteit. En waar het de toepassing der Gemeentewet, zooals zij daar ligt, geldt, hebben wij eenig en alleen te vragen, wat dien wetgever voor oogen stond, en hebben wij niets te maken met hetgeen — gelet op de veranderde omstandigheden — thans wellicht wenschelijk ware. Trouwens, dat behoeft ik den Minister van Binnenlandsche Zaken niet te zeggen. Zijn Excellentie geeft zich daar volkomen rekenschap van, en heeft dat blijkens zijn eigen woorden zeer goed gevoeld, getuige hetgeen hij er op liet volgen:

„Nu kan het wel zijn, dat onze Gemeentewet niet meer in alle deelen voldoet aan de tegenwoordige behoefte, en dat geldt niet alleen voor dit geval, maar voor vele andere gevallen. De Gemeentewet houdt rekening met verouderde toestanden en het zal blijken, dat de Gemeentewet, die wel voldoet voor kleine gemeenten, in menig opzicht niet meer voldoet voor onze groote gemeenten, die veel meer en ingewikkelder belangen hebben dan de gemeenten ten tijde dat de Gemeentewet is gemaakt."

Volkomen juist, Mijnheer de Voorzitter, maar deze 's Ministers erkenning kan tot geen andere conclusie leiden dan dat de Gemeentewet zelf wijziging behoeft. Maar, zegt men, dat is zulk een tijdroovende en moeizame arbeid. Ik geef het toe, Mijnheer de Voorzitter, maar dan zou ik toch willen vragen: sedert wanneer geldt hier te lande het feit, dat een te vervullen plicht moeilijk is, als voldoende reden om zich daarvan ontslagen te achten? Wie ook zoo moge denken, zeker niet de geachte afgevaardigde uit Noordholland, de heer van Nierop. In een redevoering, gehouden op 20 Juni 1913 bij de behandeling van de pensioenregeling voor de gemeente-ambtenaren en hun weduwen en weezen, zeide die geachte afgevaardigde naar aanleiding van een door hem bepleite herziening van de wet regelende de financieele verhouding tusschen Rijk en gemeenten het volgende:

„Ik geef gaarne toe, dat het een moeilijk probleem is, maar een Minister is er voor om dergelijke moeilijke problemen en puzzles op te lossen. De Minister schudt het hoofd, maar dat is inderdaad de taak van den Minister."

Indien zoodanig probleem opgelost moet worden, kan de Minister er zich niet van afmaken met te zeggen: het is zoo moeilijk.

Ik twijfel er geen oogenblik aan, dat de geachte afgevaardigde uit Noordholland, die het den Minister Heemskerk aanrekende dat hij geen oplossing had weten te vinden voor een quaestie, waarover de 12 leden van een door dien geachten afgevaardigde voorgezeten staatscommissie, naar zijn eigen verklaring, twaalf verschillende meeningen verkondigden, geen enkel Minister van Binnenlandsche Zaken met rust zal willen laten, voordat deze een herziening van de Gemeentewet zal hebben tot stand gebracht, die door alle deskundigen noodig wordt geacht en waaromtrent wellicht ietwat minder verschil van zienswijze bestaat. Maar, wordt er gezegd, het is niet zoo erg, wat maakt gij u druk, ja het geldt hier meer dan een afwijking van de Gemeentewet —

de enumeratie er van zal ik der Kamer besparen —, maar dat geschiedt dan toch bij de wet. Dat zal wel waar zijn, Mijnheer de Voorzitter. Hoe zou het ook anders kunnen? Toch niet bij Koninklijk besluit of bij ministerieele resolutie! Maar afwijking van een organieke wet vind ik nu niet zoo dood onschuldig, vooral niet wanneer die — gelijk in casu — ingaat tegen een hoofdbeginsel. De reden van bestaan, de *raison d'être* van een organieke wet is toch dat zij regels voorschrijft en normen vaststelt, bij haar toepassing in acht te nemen. Geheel ongevoelig voor dit bezwaar is de Minister van Binnenlandsche Zaken dan ook niet, want in de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag dezer Kamer zegt Zijn Excellentie op bladz. 1: „Het is waar, dat in den regel van een organieke wet niet behoort te worden afgeweken", en iets verder: „Gaarne geeft echter ondergeteekende toe, dat deze afwijkingen uitzondering behooren te zijn."

Maar — wordt er gezegd — het geldt hier een speciaal geval, een unicum. Waarom, Mijnheer de Voorzitter? Het mocht wat! Toegegeven dat — gelijk in het Voorloopig Verslag dezer Kamer, bladz. 4, en in de Memorie van Antwoord, bladz. 2, staat — hier te lande slechts IJmuiden en Amsterdam in ongeveer gelijke betrekking tot elkander staan als de Hoek en Rotterdam, toegegeven dat IJmuiden zoo kapitaalcrachtig is dat er geen behoefte zal bestaan om ooit IJmuiden bij Amsterdam te voegen, dan zal men toch, waar men heden aan Rotterdam een op een uur afstands gelegen grondgebied toekent, zulks morgen niet weigeren aan een andere gemeente, wanneer even gewichtige, zij het andere redenen daarvoor pleiten. Te recht heeft jhr. mr. de Savornin Lohman hierop gewezen, toen hij den 10den November jl. zeide:

„En hier zal zich de logica der feiten doen gelden. Wanneer wij dit wetsontwerp hebben aangenomen, dan hebben wij naderhand geen recht om, als een gemeente wederom stukken van ver af gelegen gemeenten wil annexeren, te zeggen: dit is in strijd met onze staatsrechtelijke beginselen, want dan is hier een antecedent. Op die manier zullen wij telkens aan een gemeente het zeggenschap kunnen ontnemen over wat zij zelf meent noodig te hebben voor haar eigen ontwikkeling, om dit over te brengen op het gouvernement van een andere op een afstand gelegen machtige gemeente."

Mijnheer de Voorzitter! Ik sluit mij hier geheel bij aan. Wordt dit wetsontwerp aangenomen, dan komt het hierop neer, dat voortaan de Gemeentewet — zij het bij een speciale wet — telkens wanneer de omstandigheden het in de oogen eener meerderheid wenschelijk maken, eenvoudig op zijde zal worden gezet. Om te blijven in de bewoordingen van de Memorie van Antwoord: „overwegingen van practischen aard". Men zou ook kunnen zeggen: „être avec le ciel des accommodements". Dat noemt men tegenwoordig hanteeren van een wet! Maar wanneer ik dat woord hoor dan weet ik al hoe laat het is.

Het beteekent in een wet interpoleren wat er niet in wordt aangetroffen, maar wat men er gaarne in zou vinden, en met 7 mijlslaarzen stappen over bepalingen, die er wel in worden gevonden, maar die hinderen. Want ik wensch te vragen, hoe anders te qualificeeren het standpunt van de leden dezer Kamer, die in het Voorloopig Verslag op bladz. 3 aan het woord zijn: zij juichen het toe, dat de belangen van Rotterdam niet ondergeschikt worden gemaakt aan wettelijke bepalingen, die niet meer zijn van dezen tijd. Niet ondergeschikt aan wettelijke bepalingen die bestaan!

Daar kom ik tegen op, ik doe er niet aan mee.

Mijn tweede grief tegen dit wetsontwerp is, dat — ik zal mij voorzichtig uitdrukken — het in de toekomst mogelijk zal zijn, dat de Hoek aan Rotterdam wordt opgeofferd.

De bewoners van den Hoek zullen voortaan hun plaatselijke belangen moeten behartigen in den raad van Rotterdam. Daar kom ik aanstonds nader op terug. De Hoek wordt, omdat het in het belang is van Rotterdam baas te zijn aan en

31. Toevoeging van de terreinen langs den Nieuwen Waterweg enz. aan de gemeente Rotterdam.

(de Vos van Steenwijk.)

om den Hoek, aan deze op 6 uur afstand daarvan gelegen gemeente, waarmede zij dus volstrekt niet is samengegroeid, als een bezitting verbonden.

Dat de Hoek geographisch met Rotterdam eigenlijk niets te maken heeft wordt trouwens in de Memorie van Toelichting volkomen erkend.

„In de districtsindelung voor de verkiezing van leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal en van de Provinciale Staten behoeft geen verandering te komen. Er is geen enkel wettelijk bezwaar tegen om den Hoek van Holland, deel van Rotterdam geworden, voor die verkiezingen te laten in de districten, waarbij die buurtschap thans is ingedeeld en waartoe zij aardrijkskundig behoort.”

De Hoek wordt derhalve een soort „emporium” uit de grijze oudheid. „De cirkelgang der menschheid”, zou wijlen de staatsraad mr. des Amorie van der Hoeven zeggen.

De Hoek wordt door Rotterdam eenvoudig geannexeerd, maar zij wordt natuurlijk feitelijk niet Rotterdam, zij kan dit niet worden en is ook niet bedoeld het te worden, blijkens de artt. 8, 10 en 12 van het wetsontwerp; zij blijft de Hoek, waarvan de ingezetenen, nu ja zich door 2 monden in den Rotterdamschen raad mogen laten hooren. Ze zullen er niets hebben in te brengen — 2 contra 45, of wil men liever 2 van de 47 — een „schijnvertegenwoordiging”, gelijk jhr. mr. de Savornin Lohman het uitdrukte, aan welke „portes-parole”, wat ook al verkeerd is, de speciale behartiging van een deel der gemeente als het ware wordt opgedragen, althans wordt toegedacht.

„Vooreerst moet er zekerheid zijn dat de bijzondere belangen van den Hoek in den Raad steeds toegelicht kunnen worden door personen, met die belangen goed bekend. Ten einde die zekerheid te hebben moet het toegevoegde gebied een afzonderlijk kiesdistrict uitmaken. Opgenomen in een der tegenwoordige kiesdistricten zouden de ruim vierhonderd kiezers niet de macht hebben een of meer vertegenwoordigers hunner belangen in den raad te brengen. Voorgesteld wordt (artt. 4 en 5) Hoek van Holland 2 raadsleden te doen kiezen.” (Memorie van Toelichting bladz. 2.)

Zij worden er dus met een bepaald doel heengezonden, ze zitten er „au fond” met een beperkt mandaat. Met Rotterdamsche zaken zullen zij zich niet hebben te bemoeien, al wordt ook in de Memorie van Antwoord bladz. 4 gezegd:

„Beide leden zullen de positie innemen van leden van den raad der gemeente Rotterdam in haar geheel.”

Jawel: op het papier! Stel u voor een Hoeksche afgevaardigde, die het eventueel onderstond zich te laten hooren over een specifieke Rotterdamsche aangelegenheid; hij zou door zijn 55 Rotterdamsche collega's worden weggekeken: hij meespreken over de zaken die de „metropolis” betreffen! Zoo'n boer, zoo'n buitenman, zoo'n kolonist! Hij is niet vol. Men zou het hem wel afleeren.

Met die afgevaardigden van den Hoek zal Rotterdam natuurlijk geen rekening behoeven te houden. Aan den Hoek zal kunnen gebeuren — ik zeg „kunnen” — wat voor het door verschillende andere gemeenten daarvan gescheiden Rotterdam het voordeligst is, wat Rotterdam verlangt, al is het ten nadeele van den Hoek.

Ik zeg niet, dat dit het geval zal zijn. Ik denk niets kwaads van Rotterdam, noch van zijn dagelijksch bestuur, noch van zijn raad. Integendeel, ik geloof, dat men van beide niet licht te veel goeds kan denken en zeggen, al is aan dit laatste natuurlijk een gevaar verbonden. Ik wil aannemen, dat Rotterdam opperbest voor den Hoek zal zorgen, niet alleen zal vragen wat het belang van Rotterdam, maar ook — want die twee zullen elkander wel niet altijd dekken — wat het belang van den Hoek vordert. Doch mogelijk is ook, dat, waar het den Hoek geldt, Rotterdam alleen met zich zelf en niet met den Hoek zal rekenen.

(de Vos van Steenwijk e. a.)

Een herinnering aan de wijze, waarop Rotterdam is opgetreden tegen Delfshaven, Kralingen en Charlois — Memorie van Antwoord bladz. 2 — gaat daarom niet op, omdat deze één werden met Rotterdam, wat toch onmogelijk zal kunnen worden beweerd, dat met den Hoek het geval zal zijn.

En ook het feit, dat Rotterdam in uitzicht gesteld heeft spoedig verschillende openbare werken aan den Hoek tot stand te zullen brengen, bewijst niet veel, want die werken beoogen meer Rotterdam te dienen dan den Hoek zelf.

De Hoekenaren zullen kunnen worden — ik zeg alweder „kunnen” — gens taillables et corvéables à merci. Het is niet uitgesloten qu'on traitera d'eux, niet chez eux, maar wel — op hun 2 afgevaardigden na — sans eux.

Een door den burgemeester van Rotterdam aan te wijzen ambtenaar — o, wonderlijke regeling van art. 11 — zal als burgemeester van den Hoek fungeeren. De Hoek zal als een wingewest kunnen worden behandeld. Welnu, die mogelijkheid wil ik, voor zoover het aan mij ligt, niet mogelijk maken.

Nu zegt men: de tegenwoordige toestand is onhoudbaar; aan de hedendaagsche eischen van hygiëne, sanitair toezicht, rioleering, bestrating, verlichting, brandweer, veiligheid, wordt niet voldaan. Ik gaf het reeds toe. Maar indien van den Hoek geen afzonderlijke gemeente ware te maken, omdat zij ook met behulp van den Staat niet kapitaalkrachtig genoeg zou zijn om de verplichtingen na te komen, die haar ligging met het oog op handel en scheepvaart meebrengen, dan ware mijns inziens de weg te betreden geweest, die door jhr. mr. de Savornin Lohman in de Tweede Kamer aan de hand is gedaan met verwijzing naar het werk van prof. Struycken „De gemeenten en haar gebied”, waarin het heet: „De omgekeerde methode moet op den voorgrond staan: den gemeenten haar zelfstandigheid laten, en alleen voor bepaalde doeleinden haar vrijwillig of gedwongen aan andere verbinden.”

Doch wat hiervan ook zij, Mijnheer de Voorzitter, naar mijn overtuiging wordt door dit wetsontwerp: 1°. een hoofdbeginsel der Gemeentewet ter zijde gesteld; 2°. de mogelijkheid geopend, dat de Hoekenaars aan de willekeur van Rotterdam worden overgeleverd.

Op zijn tijd, Mijnheer de Voorzitter, wil ik wel eens opportunist zijn, maar een opportunisme, dat mij aan deze beide zou doen schuldig staan, gaat mij te ver: ook al zou het zijn ten voordeele van de stad, die in het Voorloopig Verslag dezer Kamer wordt genoemd „de grootste doorvoer-handelsstad van ons land”.

De heer van den Berg: Mijnheer de Voorzitter! De wetsvoordracht, thans aan de orde, beschouw ik als van groot belang, niet alleen wegens den maatregel, welken zij wenscht tot stand te brengen, op zich zelf beschouwd, maar ook om de gevolgen, welke de aanneming van deze wetsvoordracht kan hebben met het oog op annexatiën, welke ons later kunnen te wachten staan.

Er wordt hier een novum in ons gemeenterecht gebracht, waartegen ik, niet minder dan de vorige geachte spreker, gewichtige bezwaren heb, bezwaren zoowel van theoretischen als van practischen aard, al zijn dan ook mijn bezwaren niet geheel dezelfde als de zijne. Zoo moet ik, anders dan hij, beginnen met de verklaring dat, mocht stemming over deze wetsvoordracht worden gevraagd, ik er mij niet tegen zal verzetten. Ik durf mijn stem niet tegen deze wetsvoordracht uitbrengen, omdat het mijns inziens daarvoor te laat is. De wet moet over enkele dagen in werking treden, alle maatregelen tot de uitvoering zijn reeds genomen, en de ambtenaar, bedoeld in art. 11, is benoemd en heeft, met het oog op die benoeming, bedankt voor de betrekking welke hij thans bekleedt. Een afstemming zou, in verband met den tijd, welke gevorderd zou worden om een andere regeling te ontwerpen en bij de Kamers aanhangig te maken, een administratieve verwarring stichten, welke ik niet voor mijn verantwoording kan nemen. Tot mijn leedwezen staan wij mijns inziens hier voor een fait accompli, iets wat in deze Kamer wel meer gebeurt.